

Mijn kleine hemel

Verhalen en beschouwingen van negenennegentig
woorden. Oefeningen in bondigheid.

Gilbert Keyzer

Mijn kleine hemel

Met een glas single malt klim ik de trap op. In mijn schrijverskamertje ga ik achter mijn scherm zitten.

Ik schakel de computer in en zet muziek op. Rumbagitaar met percussie.

Alleen thuis, schrijvend aan alweer een roman. Het verhaal vertelt zichzelf, dringt de wereld binnen, via mijn hersens en mijn vingers op de toetsen. Af en toe verlaat ik mijn plek en ijsbeer ik op de overloop, hardop dialogen oefenend.

Het is alles wat ik wil, mijn kleine hemel, mijn domein, mijn toevluchtsoord.

Indien de mooiste vrouw aan zou bellen, deed ik wellicht niet open.

Rechtlijnig denken.

Peinzend tussen stapels doodshoofden, zat een bekwaam filosoof. Beschermd door het duister was hij een mausoleum binnen geslopen.

Hij was alleen. Slechts een kaars verlichtte zijn rechtlijnig denkende verstand. Hij dacht aan gevoelens van haat en liefde, verlangen en afgrijzen, die ooit achter de lege oogkassen hadden gewoed. Aan miljoenen gedachten, conclusies en redeneringen, die eens in deze doodskoppen waren ontstaan. Waar gingen ze naartoe, na het overlijden? Hij piekerde hierover totdat hij scheelzag. Waar de filosoof bovendien geen antwoord op vond, was zijn vraag, hoe men rechtlijnig denken kon, in de bochtige gewelven van een schedel.

Femme fatale

Zij fluisterde mij de hemel in mijn oor.

Op het bed in een smoezelige hotelkamer.

Haar adem stonk naar sigaretten.

Haar handen streelden mijn zweterige lichaam, met trillende vingers.

Een gebrek aan drank, vermoedde ik.

Zelf had ik zoveel gedronken, dat mij was ontgaan hoe oud zij was. Spinnenwebbetjes onder haar oogleden. Ik voelde geen enkele begeerte.

'Je was een femme fatale', vermoedde ik.

Zij knikte en glimlachte.

'Vooral voor jezelf.'

Onder haar troebele ogen trilden de spinnenwebbetjes. Zij opende haar mond en krijste als een roofvogel. Haar nagels scheurden mijn bleke vel. Bloedend ontvluchtte ik haar

Damesslippers

Ik bezocht een afgelegen strand.

Er stond een afluisterende wind.

Ik zag er niemand.

Vlak bij de branding vond ik een paar damesslippers,
met de voorzijden naar de golven gericht.

Ik ging in de schaduw van een palmboom zitten.

Nergens zag ik een badlaken of een tas.

Langzaam trok de zee zich terug, schuim, wier en
schelpen achterlatend.

Ik kwam overeind en liep naar de branding, aarzelde,
waadde kniediep door het troebele water, dat me
met zich mee wilde trekken. Ik schrok.

Zeewier omsingelde me en greep me bij mijn benen.

Het leken de vingers van een drenkeling.

Te oud en te jong

Als werkloze oudere solliciteerde hij honderden malen op uiteenlopende banen.

Soms werd hij op gesprek uitgenodigd, steeds zonder resultaat.

Het leek hem, alsof de sollicitatiecommissieleden telkens schrokken bij zijn binnenkomst en ze op zijn CV over zijn leeftijd heen gelezen hadden. Alsof de maatschappij niet meer voor hem bedoeld leek.

Een stortvloed aan geroutineerde afwijzingen vervuilde zijn mailbox. Telkens bleek weer een andere kandidaat beter in het profiel te passen

Ten einde raad, besloot hij om op vijfenzestigplus banen te solliciteren.

Ook hier echter werd hij telkens afgewezen.

Hij was nog lang geen vijfenzestig.

Brood

In de super zocht ik gesneden volkoren.

Het was nergens te vinden.

‘Het is niet geleverd’, vertelde mij een mooie medewerkster.

‘Wat zal ik dan voor brood kopen? Het is het enige brood dat mijn vrouw nog enigszins te eten vindt.’

‘Wilt u liefde en passie’, vroeg zij.

‘Heel graag. Helaas bent u mijn type niet. En het geeft zo’n gelazer met mijn vrouw.’

Ik voelde mijn gezicht snel rood worden.

‘Het is een nieuw soort volkorenbrood. Met passie en liefde gebakken’, sprak zij koeltjes, mij onbewogen aankijkend.

‘Doet u mij twee stuks gesneden dan.’

Zij glimlachte niet.

Baksteen

Een man in vrouwenkleding trad in een café op als zanger en gitarist. Hij kreeg zwak applaus en kwam naast me achter de bar zitten.

Ik zag dat hij een pruik droeg en bood hem een drankje aan.

‘Bent u nou omgebouwd of een transvestiet?’

‘Travestiet.’ Hij keek me zijdelings aan, op zijn hoede.

‘Ik heb er gelazer mee gehad. Twee weken geleden ben ik op straat door drie dronken gasten aangevallen. Ik mepte hard terug! Ik ging niet neer!’

‘Dat is heel dapper.’

‘Ik heb een baksteen in m’n handtasje gedaan. Volgende keer beuk ik ze verrot!’

Woorden

Onze woorden landen niet meer bij elkaar. Ze verwaaien als geschreeuw en bereiken niet langer. Ongehoord en onbegrepen, zijn wij zelfs zover gegaan elkaar ermee te bekogelen.

Alsof we onszelf dwars door de ander heen willen schieten.

Alsof we de ander weg willen vagen. Nee, laten we alsjeblieft geen synoniemen gebruiken. Die voegen niets toe. Die psychologentruc werkt noch voor ons, noch voor wie dan ook. Laten wij gezamenlijk nieuwe geluiden ontwerpen. Geregisseerde onomatopeeën uitproberen in een oneindig, ongeschreven alfabet. Laten we de gevoelens imiteren uit onze eigen diepten en onszelf hierbij begeleiden door klankschalen, in alle toonaarden.

Aandacht

Vlug mijn bed uit, koffie en yoghurt met honing en dan snel aan de schrijverij.

Heer katermans echter heeft andere plannen.

Hij kotst zijn ontbijtje eruit.

Het heerschap miauwt net zo lang tot ik hem de tuin inlaat.

Hij verstopt zich zo goed, dat ik hem niet meer vinden kan.

Niet zodra zit ik achter de toetsen, of hij laat horen weer naar binnen te willen.

Geen vogeltjes gevangen. Ik strooi kattensnoep voor zijn kop.

Vervolgens springt hij spinnend op mijn bureau, zodat ik niet meer bij de toetsen kan. Hij steekt zijn snuit in mijn kommetje yoghurt.

Zinloos

De Vlaamse jongens wachtten mij na schooltijd op. Het verraste me niet. Kleinere jongens hadden me gewaarschuwd. Ik verschool me achter het fietsenrek en wachtte, totdat ik niemand meer zag.

Nadat ik het schoolplein verlaten had, omsingelden zij me.

Ik werd gestompt, getrapt en heen en weer geduwd. Mijn schooltas werd uit mijn handen getrokken en geopend.

Zij trokken mijn boeken, tekenmateriaal, vulpen en schriften tevoorschijn en wierpen ze in regenplassen.

‘Wat heb ik jullie toch gedaan?’ riep ik.

Zij lachten als antwoord.

Ik wist wel waarom.

Ik kwam uit Nederland.

Verzet was volkomen zinloos.

Hun geweld evenzo.

Een oud kiekje

Hij doorzocht haar portefeuille, op zoek naar een muntje voor een bandenpomp.

En trof slechts bankbiljetten, stuivers en winkelwagenmuntjes aan.

Achter doorzichtig plastic zag hij foto's van hun spelende en lachende zoontjes.

Daarnaast een recente pasfoto van zijn vrouw.

En daarnaast oud, gekarteld zwart-witkiekje van haar vorige liefde. Het was een militair, in uniform, die lachend in een Jeep zat.

Nergens trof hij een foto aan van zichzelf.

Hij trok de foto van de militair uit de portefeuille en wilde hem verscheuren, bedacht zich en stak hem weer terug.

Hij kon zich zijn naam niet herinneren.